

Εστιάζοντας αποκλειστικώς σε εθνικές αγορές, το Γενικό Δικαστήριο κακώς αγνόησε ότι το εδαφικό εύρος της αναγνωρισιμότητας του σήματος συνιστά έναν μόνον από τους κρίσιμους παράγοντες στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του κατά πόσον το εν λόγω σήμα έχει αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα διά της χρήσεως στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε, επομένως, υπόψη κριτήρια τα οποία είναι καθοριστικής σημασίας στο πλαίσιο μιας «ενιαίας αγοράς», ειδικότερα (i) το ποσοστό του κοινού του οποίου η εξοικείωση με το σήμα έχει αποδειχθεί σε σχέση με το σύνολο των Ευρωπαίων καταναλωτών· (ii) η γεωγραφική σημασία και η κατανομή των περιοχών στις οποίες αποδείχθηκε αποκτηθείς διακριτικός χαρακτήρας· και (iii) η οικονομική σημασία των περιοχών στις οποίες αποδείχθηκε αποκτηθείς διακριτικός χαρακτήρας για την ευρωπαϊκή αγορά των επίμαχων προϊόντων και υπηρεσιών.

Η υιοθετηθείσα στην αναιρεσιβαλλομένη απόφαση προσέγγιση δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από τον επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος επί του οποίου εδράζεται, εν προκειμένω, ο απόλυτος λόγος ακυρότητας. Υφίστανται μέτρα διασφαλίσεως τα οποία εξισορροπούν τη δυνατότητα του δικαιούχου σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης να αντιτάξει το αποκλειστικό του δικαίωμα ακόμη και εντός των κρατών μελών όπου το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν έχει αποκτήσει το ίδιο επίπεδο διακριτικού χαρακτήρα όπως και στα άλλα κράτη μέλη.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Conseil d'État (Γαλλία) στις 27 Φεβρουαρίου 2017 — Messer France SAS, διάδοχος της Praxair κατά Premier ministre, Commission de régulation de l'énergie, Ministre de l'économie et des finances, Ministre de l'environnement, de l'énergie et de la mer

(Υπόθεση C-103/17)

(2017/C 161/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Conseil d'État

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσείουσα: Messer France SAS, διάδοχος της Praxair

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Premier ministre, Commission de régulation de l'énergie, Ministre de l'économie et des finances, Ministre de l'environnement, de l'énergie et de la mer

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Όταν ένα κράτος δεν έλαβε αρχικά, μετά την έναρξη ισχύος της οδηγίας 2003/96/ΕΚ της 27ης Οκτωβρίου 2003 (¹), κανένα μέτρο για την καθιέρωση ειδικού φόρου καταναλώσεως επί της καταναλώσεως ηλεκτρικής ενέργειας, αλλά διατήρησε έμμεσο φόρο ο οποίος είχε καθιερωθεί προγενέστερα επί της εν λόγω καταναλώσεως, καθώς και τοπικούς φόρους:

— πρέπει να εκτιμηθεί η συμφωνία του εν λόγω φόρου με τις οδηγίες 92/12/ΕΟΚ της 25ης Φεβρουαρίου 1992 (²) και 2003/96/ΕΚ της 27ης Οκτωβρίου 2003 λαμβάνοντας υπόψη τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 3, παράγραφος 2, της οδηγίας της 25ης Φεβρουαρίου 1992 όσον αφορά την ύπαρξη «άλλου έμμεσου φόρου», ήτοι εξυπηρέτηση ενός ή περισσότερων ειδικών σκοπών και τήρηση ορισμένων κανόνων φορολογήσεως που ισχύουν για τους ειδικούς φόρους καταναλώσεως ή τον φόρο προστιθέμενης αξίας;

— ή μήπως η διατήρηση «άλλου έμμεσου φόρου» επιτρέπεται μόνο όταν υπάρχει εναρμονισμένος ειδικός φόρος καταναλώσεως και, τέλος, σε μια τέτοια περίπτωση, μπορεί η εν λόγω εισφορά να θεωρηθεί ως τέτοιος ειδικός φόρος καταναλώσεως, του οποίου η συμφωνία με τις δύο ως άνω οδηγίες πρέπει να εκτιμηθεί λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των κανόνων εναρμονίσεως που αυτές προβλέπουν;

2) Πρέπει να γίνει δεκτό ότι εισφορά βασιζόμενη στην κατανάλωση ηλεκτρικής ενέργειας, το προϊόν της οποίας διατίθεται τόσο για τη χρηματοδότηση δαπανών που σχετίζονται με την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές και από συμπαραγωγή ηλεκτρισμού και θερμότητας όσο και για την εφαρμογή γεωγραφικής τιμολογιακής εξισώσεως και μειώσεως των τιμών ηλεκτρικής ενέργειας για τα ενδεί νοικοκυριά, επιδιώκει ειδικούς σκοπούς για την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 3, παράγραφος 2, της οδηγίας της 25ης Φεβρουαρίου 1992, οι οποίες επαναλαμβάνονται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας της 16ης Δεκεμβρίου 2008 (³);

- 3) Σε περίπτωση που κατά τις ως άνω διατάξεις μόνον ορισμένοι από τους επιδιωκόμενους σκοπούς μπορούν να χαρακτηριστούν ειδικοί, μπορούν παρ' όλα αυτά οι φορολογούμενοι να αξιώσουν την πλήρη επιστροφή της επίμαχης εισφοράς ή μόνο μερική επιστροφή ανάλογα με το ποσοστό των δαπανών, επί του συνόλου των χρηματοδοτούμενων με την εισφορά δαπανών, που δεν αντιστοιχούν σε ειδικό σκοπό;
- 4) Ανάλογα με την απάντηση που θα δοθεί στα προηγούμενα ερωτήματα, σε περίπτωση που το καθεστώς της εισφοράς για την παροχή δημόσιας υπηρεσίας ηλεκτρισμού είναι, εν όλω ή εν μέρει, ασυμβίβαστο με τους κανόνες φορολογήσεως της ηλεκτρικής ενέργειας οι οποίοι προβλέπονται από το δίκαιο της Ένωσης, έχει το άρθρο 18, παράγραφος 10, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας της 27ης Οκτωβρίου 2003 την έννοια ότι, έως την 1η Ιανουαρίου 2009, η τήρηση των ελάχιστων ορίων φορολογήσεως που προβλέπονται στην εν λόγω οδηγία αποτελεί, μεταξύ των κανόνων φορολογήσεως της ηλεκτρικής ενέργειας που προβλέπονται από το δίκαιο της Ένωσης, τη μόνη υποχρέωση που υπείχε η Γαλλία;

- (¹) Οδηγία 2003/96/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Οκτωβρίου 2003, σχετικά με την αναδιάρθρωση του κοινοτικού πλαισίου φορολογίας των ενεργειακών προϊόντων και της ηλεκτρικής ενέργειας (ΕΕ 2003, L 283, σ. 51).
- (²) Οδηγία 92/12/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 25ης Φεβρουαρίου 1992 σχετικά με το γενικό καθεστώς, την κατοχή, την κυκλοφορία και τους ελέγχους των προϊόντων που υπόκεινται σε ειδικούς φόρους κατανάλωσης (ΕΕ 1992, L 76, σ. 1).
- (³) Οδηγία 2008/118/ΕΚ του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2008, σχετικά με το γενικό καθεστώς των ειδικών φόρων κατανάλωσης και για την κατάργηση της οδηγίας 92/12/ΕΟΚ (ΕΕ 2008, L 9, σ. 12).

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Λιθουανία)
στις 3 Μαρτίου 2017 — UAB «Aviabaltika» κατά BAB Ūkio bankas**

(Υπόθεση C-107/17)

(2017/C 161/14)

Γλώσσα διαδικασίας: η λιθουανική

Αιτούν δικαστήριο

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναρρεσείουσα: UAB «Aviabaltika»

Αναρρεσίβλητη: BAB Ūkio bankas

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει το άρθρο 4, παράγραφος 5, της οδηγίας 2002/47 (¹) να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι υποχρεώνει τα κράτη μέλη να θεσπίσουν ρύθμιση σύμφωνα με την οποία η χρηματοοικονομική ασφάλεια δεν περιλαμβάνεται στην πτωχευτική περιουσία του ασφαλειολήπτη (μιας τράπεζας σε πτώχευση); Με άλλα λόγια, έχουν τα κράτη μέλη την υποχρέωση να θεσπίσουν ρύθμιση σύμφωνα με την οποία ένας ασφαλειολήπτης (μια τράπεζα) δύναται να ικανοποιήσει την αξίωσή του, η οποία κατοχυρώνεται με χρηματοοικονομική ασφάλεια (ήτοι χρήματα κατατεθειμένα σε λογαριασμό της τράπεζας και δικαίωμα αξιώσεως της επιστροφής των χρημάτων αυτών), ακόμη και αν το γεγονός που συνεπάγεται την αναγκαστική εκτέλεση επήλθε μετά την έναρξη της διαδικασίας εκκαθαρίσεως του ασφαλειολήπτη (της τράπεζας);
- 2) Υπό το πρίσμα της οικονομίας της οδηγίας 2002/47, πρέπει το άρθρο της 4, παράγραφοι 1 και 5, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι παρέχει στον ασφαλειοδότη το δικαίωμα να απαιτήσει από τον ασφαλειολήπτη (την τράπεζα) να ικανοποιήσει την αξίωσή του, η οποία κατοχυρώνεται με χρηματοοικονομική ασφάλεια (ήτοι χρήματα κατατεθειμένα σε λογαριασμό της τράπεζας και δικαίωμα αξιώσεως της επιστροφής των χρημάτων αυτών), χρησιμοποιώντας πρώτα τη χρηματοοικονομική ασφάλεια και ότι επιβάλλει στον ασφαλειολήπτη την αντίστοιχη υποχρέωση να ικανοποιήσει την απαίτηση αυτή, παρά το ότι έχει ήδη κινηθεί η διαδικασία για την εκκαθάρισή του;